CATALUNYA SOCIAL

Any VII. Núm 332 ■ Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts. ■ 1 d'octubre de 1927

PUBLICACIÓ SETMANAL | REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ DURAN I BAS, 11 - BARCELONA | APARTAT 1036 TELÉF. 1171 A

La Croada contra el malparlar

Arreu de la nostra terra es celebren actes importants contra el malparlar. Cal que s'intensifiquin aquests actes i que ressoni en tots els pobles la veu pura dels que blasmen el vici horrible de la blasfèmia.

Dissortadament el nostre poble no es distingeix pas per l'elegància en el parlar. Adhuc els que no blasfemen parlen malament sovint.

En Maragall diu que la paraula és la cosa més meravellosa d'aquest món perquè en ella s'abracen i es confonen tota la meravella corporal i tota la meravella espiritual de la naturalesa.

La nostra gent, parlem en general, no té pas aquest concepte enlairat de la paraula. Si veritablement estimessin la llengua vernàcula, parlarien millor. Ningú no creurà que estimen les flors aquells que les desfullen i les trossegen. Els que parlen malament llencen la paraula en mig del llot i del fang.

Hem donat molta importància a la paraula escrita i no ens hem preocupat de llimar i polir el llenguatge viu que brolla dels llavis del poble. Bé està que es publiquin gramàtiques i diccionaris, però no hem d'oblidar que el llenguatge parlat té una cabdal importància. Què en treurem en l'ordre espiritual d'escriure pulcrament la nostra llengua, si parlem malament? No sabeu que llengua i esperit són una mateixa cosa? Si parleu malament és que el vostre cor és ple de sutzures. En canvi si parleu bé poseu de manifest la llum que porteu dintre.

Es una vergonya que es parli tan malament! Es blasfema davant el mar inquiet i refulgent, en les platges xopes de llum i dins la pau de les muntanyes. A tot arreu sentiu el so inharmònic de la blasfèmia. No creieu, germans, que ha arribat l'hora d'empendre una croada contra el malparlar? Perderem, però, el temps si ens concretem a cantar les excel·lències del llenguatge bell i acurat. Els que blasfemen és que tenen l'esperit embolcallat de tenebres. No parlaran com els homes dignes fins que aquestes tenebres s'hagin esquinçat. Per aconseguir que es parli correctament, cal espiritualitzar els homes. Si no posem dins el seu esperit una mica de claror, és endebades que els demanem que parlin bé. Ja podeu predicar tant com vulgueu als blasfems, que no us escoltaran perquè tenen l'ànima morta. Abans de tot heu d'aconseguir que vibri el seu esperit i que els seus ulls s'obrin a la llum de la raó. Demanar que parlin bé en nom de la civilitat i de la bellesa és una equivocació. El blasfem deixarà de blasfemar quan estimi el bon Déu i s'adoni que és el Pare comú a tots els homes. Per tant la nostra tasca no ha de consistir a posar de manifest la lletjor de la blasfèmia, sino a cristianitzar els blasfems. Hem tingut tal volta una mica de por de parlar en cristià als que blasfemen. Hem cregut que s'esverarien. Nosaltres creiem que no hi ha més solució que aquesta. Els que blasfemen és que no tenen el cor sà, i, per tant, el nostre deure és donar a aquests homes dissortats una injecció d'espiritualitat.

La festa de l'Arc de Barà

Apèndix dansant

Repetim que posat en millors mans el pes de la discussió, no voliem ja donar cap més nota de Redacció sobre l'assumpte. Però ha esdevingut quelcom d'imprevist, i és una lletra de la senyoreta Àurea de Sarrà, "la dansarina que dansà el poema dedicat a Dèmeter", lletra escrita a Arenys d'Empordà el 25 d'agost i adreçada al Sr. Director de CATALUNYA SOCIAL, en la qual l'autora es defensa del nostre editorial "Vora l'Arc de Barà" (13 d'agost) dient que "ningú dels que hi assistiren tingué la malignitat de creure que aquella festa, a la que tots hi anàvem entenent que tenia una alta significació educadora i artística, pogués atacar la nostra Santa Religió que tots portem arrelada al cor".

*No cal dir quant celebrem aquesta declaració de tan distingida com inesperada comunicant, i molt més ens alegra el llegir més avall de les ratlles transcrites una confessió absolutament tranquilitzadora, en quant referint-se a religions altra vegada, al·ludeix "a la nostra", ço és a la Catòlica, reconeixent-la com a "la vertadera". Confessió preciosa que fa molt honor a la seva consciència, però que fa impossible el seu equilibri com a dansanta de misteris. L'argument principal i peremptori que ens exposa en primer terme, explicant que el poema mímic que ballà sota l'Arc de Barà, és el mateix que fa un any va interpretar al mateix santuari d'Eleusis, davant de més de 60,000 persones (1) "entre les qual's hi havia nombrosos sacerdots i alts dignataris de l'*Iglesia *(sic) grega, els quals no sols consentiren (sic) aquella gran festa sinó que fins l'Arquebisbe d'Atenes em va fer present d'una magnífica creu amb l'imatge de Nostre Jesús Crucificat, de gran valor artístic i fins històric, doncs (sic) era una do (sic) del rei Constantí."*

Preciosa confessió la de reconèixer la nostra religió catòlica com a la veritable, perquè això dóna tot el valor que cal al contrast entre la clerecia i els dignataris de l'Església (Εκκλησία, no ho diuen així a Grècia?) cismàtica assistint a les danses i fent un regal a la dansarina, i la clerecia catòlica, els sacerdots de la religió VERTADERA, com nostre amic mossèn Ramon Pinyes i els seus companys, retirant-se de la festa de l'Arc de Barà, protestant, i escrivint l'endemà un article indignat a La Cruz *(5 d'agost) retreient en contra d'aquell espectacle les recents disposicions i ensenyances dels Bisbes. L'actitud de les dignitats i clerecia greco-ortodoxes, amb relació amb la dansarina que restaura les danses paganes d'Eleusis, és un tret sens dubte molt significatiu i útil per a la comprensió del Cisma d'Orient.*

No cal pas, en conseqüència, objectar res més; car la interessada s'ha formulat ella mateixa el judici. Seria molt llarg i àdhuc fadigós de seguirla, en el terreny de la teoria i de la història on vol entrar, en voler recordar-nos que la dansa "pot ser una pregària" i que "ha estat unida a totes les religions, fins a la nostra que és la vertadera" (aquesta és la frase àurea), exhortant-nos a que "ens informem de que a la catedral de Sevilla els nens, que anomenen els seises, *ballen durant els oficis divins". Aquesta comparança, i moltes altres que retreu, amb no major fortuna, per a intentar justificar els balls que ella executa, demostra que la senyoreta Àurea de Sarrà podrà sens dubte reivindicar una gran coneixença de les danses hel·lèniques, però no s'acredita pas gaire d'exercitar aquella disciplina mental a la qual l'Hèl·lada donà nom i bressol, i que en la llengua d'Aristòtil se'n diu* Λόγική.

Allò i el retreure, també, per a justificar-se, que En Maragall ha fet l'Elogi de la Dansa, descoratja tot intent de discussió. Abonar una dansa concreta perquè un gran poeta va elogiar la dansa en abstracte, ens portaria a abonar també altres danses concretes que són sens dubte també "la expressió d'una ànima que vibra", com p. e., el shimmy i el charleston. Fa bé, altrament, de retreure En Maragall l'erudita dansarina, perquè ja es pot compendre la intenció i l'abast del seu elogi genèric de la dansa, considerant que ell va ésser el cantaire insuperat de la Sardana que és —i aquesta definició, venint de la mateixa autoritat invocada, té un valor essencialíssim—:

...LA DANSA MÉS BELLA
de totes les danses que es fan i es desfan.

Per fi, i passant per damunt d'altres curiositats i detalls de la seva atenta lletra, relatius al fons i a la forma, alguns de tan significatius en una dama tan fervorosa de les arts clàssiques com l'estar escrita sobre un magnífic paper amb dibuixos japonesos, *prescindint de tot això, i tornant a una altra frase que ens és moltíssim grata perquè pot ésser un punt de coincidència, ens ha plagut força saber, com ha dit, que porta la nostra Santa Religió arrelada al cor. Moltíssim desitjaríem que aquest arbre sant, les arrels del qual es sent al cor la distingida balladora, se'l senti créixer en ufana i que les seves branques i fulles l'abriguin i tapin, perquè la Religió no sols s'ha de portar al cor sinó també als vestits. I, ultra els testimonis de la festa de Barà, la fotografia de la pàg. 142 de l'esmentada revista (no sabem si exhibida amb permís de l'Arquebisbe d'Atenes), reclama amb urgència la tercera obra de misericòrdia corporal.*

I, ja que d'obres de misericòrdia parlem, un cas recent i actualíssim, que dóna interès a tot el que venim dient, ens porta l'ocasió de minvar tal volta la mortificació que a la senyoreta Àurea de Sarrà nostres articles i campanyes poden haver causat, practicant a favor d'ella la segona i tercera

de les espirituals. Segurament la distingida dansarina clàssica deu estar, com nosaltres, esgarrifada d'haver llegit la fi horrorosa de la qui ha estat mestra iniciadora de tots aquests classicismes coreogràfics, Isadora Duncan, morta escanyada pels seus propis vels, cargolats en la roda del seu auto, horripilant succés esdevingut a Niça el dia 14 de l'actual. Certament que tots quants recerquen en les circumstàncies d'una mort santa, els visibles senyals pels quals la Providència parla com mostrant la complaença amb què crida, acull i rep una ànima addicta en els portals de la seva destinació eterna, s'hauran esborronat en pensar que una mort tan terrible i dura, amb una violència tan extrema i excepcional, ha estat l'acabament d'una vida esmerçada en danses i mímiques i restauracions clàssiques, esmerçada en aquesta incrustació de paganisme plàstic que hom vol ficar a dins de la nostra civilització cristiana. A una dona que també havia dansat en les ruïnes de Grècia, que també havia somiat en classicismes integrals, el cas precedent de la mort de dos fills seus en desgràcia sembla ja un providencial avís, tal volta inútil. També ella havia estat "aclamada com una divinitat antiga" i més encara; hem llegit pàgines vergonyoses on es deia que Isadora Duncan era Déu mateix que dansava. *El salt espaventós del seu cos escanyat pels seus vels de dansarina, llençat a fora i arrossegat encara pel vehicle furient, és el fatal gest que en la memòria de molts associarà el record de les seves evocacions plàstiques amb el de la seva dansa última i mortal.*

El consell que voldríem donar a la senyoreta Àurea de Sarrà, és que faci una estona de profitosa meditació sobre la mort d'aquella desgraciada que sembla talment abandonada per la Providència a l'acció de les potències infernals. Els vels que eren l'instrument professional de l'artista, han estat l'instrument de la catàstrofe. El vel, eina de la justícia, després d'haver estat esca del pecat, podria ésser tal volta per algú un instrument de redempció. El vel és una penyora essencialment cristiana; utillatge típic de la indumentària religiosa. Casos més radicals s'han vist, i una dansarina que deixés el vel equívoc, atuell de temptacions i perill públic, pel vel pur i serè, de les esposes o pel vel pietós de les penedides, seria una de les escenes més belles i edificants que podria un cor sincerament religiós oferir al seu poble.

(1) Sens dubte per una errada, la revista *D'Ací d'Allà*, de maig 1927, en l'article dedicat a la interessada — illustrant les eloqüents fotografies — parlava de *deu mil*. "Deu mil persones que m'han aclamat com una divinitat antiga" (p. 144).

Notes i comentaris

Una espècie de ressorgiment religiós està causant alguna ansietat a les autoritats soviètiques. En una de les sessions plenàries del Comitè del Partit Comunista de Moscou, es tractà detingudament sobre un informe especial presentat respecte de la situació antireligiosa a la ciutat i al camp. El representant oficial, Barbakanoff, digué als que estaven reunits que les organitzacions antireligioses soviètiques estaven essent vençudes per una mena de ressorgiment religiós que es notava entre les masses. Diverses organitzacions religioses s'han fundat en els últims anys i tenen gran influència.

* * *

El 15 de maig passat fou descobert, a la Basílica de Sant Pau Extramurs, el mosaic que representa a Pius XI, completant la sèrie iconogràfica dels Pontífexs romans allà retratats, el nombre dels quals, des de Sant Pere fins a l'actual Pontífex, és de 216.

La llum del Vaticà il·lumina el món, i les generacions ni es recorden dels pobres que volien apagar-la i el Papa és el guia fidel dels cristians.

* * *

Al pati de Sant Damas, a Roma, es celebrà la solemne sessió políglota per a commemorar el III Centenari de la fundació del Collegi Urbà de Propaganda Fide.

A la cerimònia assistiren el Pontífex, 15 cardenals, 2 patriarques, 22 bisbes, diversos ambaixadors i ministres.

El Papa, en un discurs, recordà els orígens gloriosos del Collegi. Respecte als mitjans de difusió del catolicisme, el Pontífex recordava la radiotelefonia i afirmava que la rapidesa de les comunicacions permet avui, com s'ha vist fa poc, salvar en poques hores l'Oceà.

Aquesta reunió és una prova més que l'Església no solament no és enemiga de la ciència vertadera, sinó que n'és la principal propagadora quan està aplicada al bé.

* * *

Als Estats Units, els primers dies de juliol passat, es celebrà la cinquena sessió de la Conferència Catòlica, tractant problemes industrials, a la ciutat de Detroit, i prenent-hi part homes competents en assumptes relacionats amb la indústria moderna.

Es aquesta una nova prova que l'Església es preocupa, ara i sempre, de tots els problemes socials, malgrat ho neguin els fariseus.

* * *

Recentment es publicà, als Estats Units, el primer volum de la nova Enciclopèdia Catòlica Universal, editada sota la sàvia direcció del grup de literats catòlics que edità fa alguns anys l'Enciclopèdia Catòlica. El títol de la nova Enciclopèdia és *Universal Knowledge Foundation*. Una prova més de l'afany dels catòlics a difondre el saber humà.

* * *

A Txecoeslovàquia es celebrà, fa poques setmanes, el Congrés Internacional per a la Unió de les Esglésies orientals, en el poble de Velehrad, coincidint amb l'onzè centenari del naixement de Sant Ciril, apòstol dels eslaus.

FILOMEL

La crida del Sr. Bisbe a favor del Seminari

Molts i diversos són els problemes de caire religiós que es troben palpitants en nostra diòcesi, la més gran i complexa de la nostra nació. Alguns d'aquests problemes ja se'ls ha plantejat el nostre venerable Prelat, i no dubtem que ell amb el seu zel i activitat tindrà l'honor d'haver-los resolt. Entre aquests últims es compten el de l'ensenyament religiós i el d'auxiliar els sacerdots invàlids i vells. Ara, últimament, veiérem com es plantejava el problema del Seminari, on ens consta que hi té posats contínuament els seus ulls. No hi ha cap dubte que el Seminari és la primera i més essencial cèl·lula de l'organització religiosa d'un bisbat. Tal és l'estat espiritual i religiós d'una diòcesi com és la manera d'ésser d'un Seminari. Per això, res no té d'estrany que nostre venerable Prelat, en començar son pontificat, es preocupés d'aquest problema.

Diversos són els aspectes que s'hi poden considerar. En primer lloc hi ha el del nombre dels estudiants. Aquest actualment és molt reduït, i no d'ara, sinó de molts anys. La causa d'aquesta minva d'aspirants al sacerdoci és evident que és l'allunyament de les classes altes de la pobresa de l'Església. Durant aquells segles en què l'Església era senyora de molts béns materials, a les classes altes o famílies nobles i riques no els dolien els seus fills per a l'Església, sinó que els empenyien envers ella. No calen gaires coneixements d'història per haver observat aquest fet, tan abundós durant molts segles; però, des que l'Església fou expoliada dels seus béns materials, es veié obligada a nodrir-se de personal en les classes humils del poble. I per aquest motiu, com que la majoria dels aspirants al sacerdoci són pobres, tots els catòlics, segons deia el senyor Bisbe en la circular del juny passat, i ara en fa memòria altra vegada (1), han d'ajudar amb llurs almoines perquè aquests estudiants puguin seguir llurs estudis i arribar al terme de la carrera sacerdotal.

Aquesta mancança de personal és extraordinària, sobretot en la diòcesi de Barcelona, puix que, per una part, ha crescut molt el nombre d'habitants de Barcelona i diverses ciutats industrials pertanyents a la mateixa diòcesi i per altra part ha anat reduint-se extraordinàriament el nombre de nous sacerdots, de tal manera que durant l'últim quinquenni han mort 144 sacerdots, mentre que no se n'han ordenat sinó 76. A més, ens consta per l'estadística de 1924, que per cada 100.000 habitants de les diòcesis de Catalunya, foren ordenats 4 sacerdots, i a Barcelona solament 1. Tot això ens fa veure ben clarament com és greu el problema.

Així mateix cal que els catòlics barcelonins ajudin amb llurs almoines el senyor Bisbe, perquè pugui atendre degudament altres aspectes del Seminari. Un dels més importants és el de la selecció dels aspirants; com més se'n puguin ajudar en els seus estudis, més primmirada i rigorosa podrà ésser aquesta selecció.

Igualment volem invocar la necessitat de disposar de mitjans econòmics per reorganitzar degudament els estudis que es donen en aquell centre d'ensenyament eclesiàstic. Dissortadament no es disposa d'altre ingrés que una insignificant subvenció del govern, no augmentada fa més de 50 anys i la petita matrícula que satisfan els pobres estudiants. Si féssim un estudi comparatiu de la quantitat dedicada actualment a ensenyament per les corporacions públiques de Barcelona i la que es dedicava a últims del segle passat — tot i no fer-se el que es deuria — veuríem com és de gran la diferència entre l'activitat desplegada per la cultura eclesiàstica i la civil; car al Seminari no es pot destinar gaire més de la quantitat assenyalada a mitjans del segle passat.

Faria pena el donar a conèixer la gratificació que es dóna als professors encarregats d'instruir als aspirants al sacerdoci; i no menys les quantitats assenyalades per altres necessitats intellectuals, com biblioteca, museu, etc. Tot això influeix en què la nostra clerecia no es prepari ni es nodreixi degudament, segons exigeix l'ambient cultural dels nostres dies.

Per això recomanem als catòlics, en general — perquè cada diòcesi té el seu Seminari —, però sobretot als barcelonins, que atenguin l'allocució del senyor Bisbe i no facin el sord a la seva crida, sinó que cadascú l'ajudi segons les seves possibilitats amb la seguretat de contribuir a una de les més principals obres d'apostolat i de cultura.

Tots els catòlics són convidats i obligats a interessar-se amb entusiasme a l'obra de les vocacions eclesiàstiques. I aquí ens cal confessar, amb pena, que així com a fora s'observa cada dia una major participació del poble fidel en aquest aspecte d'apostolat, a casa nostra no el sabem veure. Cal recordar que l'Església sempre ha fet participar els fidels a l'obra fonamental del sacerdoci. No és cap cosa nova. El que hi ha és que el poble cada dia resta més desconeixedor, per no dir més ignorant, de les antigues i raonades pràctiques de l'Església, on eren exercitades degudament aquestes participacions. Cal recordar al poble cristià i complidor que les abstinències i oracions extraordinàries de les Témpores que cada any practiquen els bons cristians són ordenades per demanar a Déu Nostre Senyor que assisteixi i faci davallar abundosament la plenitud de la gràcia damunt aquells germans seus que en aquests dies són admesos al ministeri sacerdotal de l'Església per convertir-se en mitjancers entre el poble cristià i el Senyor de cels i terra. Per això considerem conforme al més pur esperit litúrgic de l'Església aquestes croades d'oracions organitzades en moltes nacions per demanar insistenment a Nostre Senyor que faci sorgir abundants i apostòliques vocacions. Per això declarem una vegada més que tots els catòlics han d'ajudar a aquesta obra de les vocacions, qui pugui amb almoines i tothom amb oracions, car ningú no es pot excusar d'aquest tribut.

JOSEP SANABRE, Prev.

(1) Amb motiu de la collecta ordenada a totes les esglésies per al primer diumenge d'octubre.

LES GRANS FIGURES DEL CAMP SOCIAL CATÒLIC

Monsenyor Ketteler

IX

Mons. Ketteler aprofitava totes les avinenteses per a posar-se en contacte amb els obrers que tant estimava. En un santuari, prop d'Offenbach, acudí una peregrinació molt nombrosa, i el gran bisbe reuní els obrers que formaven part d'ella, per tal d'adoctrinar-los. Els parlà del moviment obrer i de les seves relacions amb la religió i la moral. Quan es trobava davant el poble parlava ben planerament per tal d'aconseguir que fins els més humils el comprenguessin. Posà de manifiest els perills de la qüestió obrera i defensà les reivindicacions que són compatibles amb la religió i la consciència cristianes.

La primera de les reivindicacions justes és l'augment de salari corresponent al veritable valor del treball. "Cal, però, que l'obrer tingui en compte, deia l'illustre prelat, que si deixa de banda els principis de la moral cristiana, l'augment no tindrà eficàcia. Cal abans de tot que l'obrer sia sobri i econòmic; el seu benestar serà proporcionat, no a la taxa del salari que reclama, sinó en el grau que practiqui aquestes dues virtuts. I com les practicarà si no és cristià? Es de cabdal importància que aquestes exigències no ultrapassin els justos límits, i que els obrers no es deixin explotar per altres fins equivocats. No ha d'ésser l'objectiu la lluita entre el patró i l'obrer, sinó al contrari, cal establir entre ells una pau equitativa. Perquè la classe obrera eviti els esculls de l'egoisme que descobreix en els capitalistes, és precís que es trobi dotada d'un gran sentit moral, que sia cristiana i religiosa. El poder del diner sense religió és un mal; però ho és també el poder obrer sense la religió: els dos condueixen a l'abisme."

Ara digueu si un prelat que empra aquest llenguatge tan prudent i tan ple de seny meriex el qualificatiu d'agitador socialista que els porucs i els egoistes varen donar-li.

Els que quan es donen a la follia dels negocis, deixen de banda la moral i la consciència, voldrien que l'Església es convertís en guàrdia pretoriana del capitalisme i que els beneís el despatx i la fàbrica amb la mà dreta i l'esquerra. Per això quan un prelat els recorda la moral de l'Evangeli, i defensa els oprimits i els explotats, se senten veus que criden: Es un agitador socialista!

"La segona reivindicació de l'obrer, deia Monsenyor Ketteler, és la reducció d'hores de treball. Però aquesta reducció serà únicament bona i útil, quan esmerci les hores de descans a complir els seus deures de pare o fill. Aquesta victòria serviria únicament per a arruïnar abans l'obrer materialment i moralment, i per a malversar amb més seguretat els guanys.

"La tercera reivindicació de l'obrer és el descans dominical. No s'hi val a fer festa un altre dia de la setmana, perquè no és altra cosa que un dia de repòs observat sense religió, costum que causa pregonissimes ferides al bé moral i material dels obrers. Un dia de repòs passat a la taverna, consagrat a la deshonestedat, a la vagància nocturna, destrueix la salut, la fortuna, la família de l'obrer, i no li reporta sinó maledicciones."

Una altra de les reivindicacions és la prohibició del treball dels infants que necessiten freqüentar l'escola. "El treball de l'infant en les fàbriques, diu Mons. Ketteler, és una crueltat monstruosa de la nostra època, una crueltat comesa per l'esperit del segle i l'egoisme dels pares. No vacillo a qualificar-lo d'assassinat a foc lent del cos i de l'ànima de l'infant. Es sacrifica la salut d'aquest petit ésser, la seva moralitat, les alegries de la seva infantesa, i hom el condemna a augmentar els guanys de l'empresa i sovint a guanyar el pa que els seus pares no són capaços de proporcionar-li."

Mons. Ketteler es mostrà també enemic del treball de les dones i especialment de les mares de família. "Cal també, deia, defensar amb gran ardidesa l'obrera jove. En las fàbriques i tallers hi ha molts de perills i les obreres joves són exposades a perdre algunes de les seves virtuts més preades."

Després d'exposar aquestes reivindicacions els deia: "Allunyeu-vos dels que es befen de la religió; lliureu-vos dels pensaments dolents i impurs, de les converses i cançons massa lliures; lliureu-vos de la intemperança, de l'embriaguesa; fugiu de les cases en les quals arrabassen el salari de l'obrer. Les paraules que us acabo d'adreçar són l'expressió del meu sincer afecte vers vosaltres i de la meva xardorosa simpatia pels vostres interessos. Ja veieu que, tot i essent catòlics, podeu associar-vos als esforços i moviments de la classe obrera en son conjunt, sense violar els principis de la vostra religió. Però també heu vist que serien endebades i estèrils aquests esforços, si la religió i la moral no constituïssin la seva base."

Certament que en els temps moderns aquestes reivindicacions no tenen cap novetat; però cal tenir en compte que Mons. Ketteler les exposava davant els obrers setanta anys enrera. En aquella època els obrers treballaven deu i dotze hores i guanyaven salaris misèrrims.

Mons. Ketteler en moltes coses va avençar-se a Marx i a Lassalle i, per tant, no és just que s'atribueixi únicament als socialistes la defensa dels interessos dels obrers.

Mons. Ketteler no podia, naturalment, recomanar la lluita de classes, ni les vagues revolucionàries, ni la pràctica de procediments violents, però defensava amb més entusiasme que els socialistes les reivindicacions dels obrers que es basaven en la raó i la justícia.

Es fals, doncs, que l'obrer tingui necessitat d'aixoplugar-se sota la bandera socialista per a lliurar-se de l'explotació del capitalisme. Mai l'Església no s'ha oposat al triomf de les causes justes. Els obrers poden lluitar noblement al costat de l'Església. Mai els socialistes no faran els sacrificis que han fet alguns catòlics a favor del poble. Dir als obrers que l'Església empara l'explotació i que protegeix únicament el capitalisme és una infàmia. L'Església és la mare de tots els homes i estima i protegeix tots els que lluiten per a fer triomfar la raó i la justícia.

J. C. i S.

Festa del Roser

Per decret de l'any 1573, el Papa Gregori XIII instituí aquesta festa, de la primera dominica d'octubre, que devia celebrar-se en les esglésies en les quals hi hagués una capella o altar dedicat a la Verge del Roser.

Des de la segona meitat del segle anterior, s'era vist renéixer la pràctica fervorosa del Sant Rosari (1) per influència de les confraries, que vers aquell temps (2) establiren illustres fills de l'Orde de Sant Domènec, principalment als Països Baixos i Alemanya el Beat Alan de la Roca.

En el curs del segle XVI esdevingué el Rosari de la Verge, la devoció popular preferida de l'Església i la gran arma de què es servien els cristians per a conjurar els mals de l'època.

La cerimònia que prenia més relleu en les confraries del Roser era la processó que cada any celebraven el primer diumenge d'octubre. En aquesta diada de l'any 1571 fou guanyada per les armes cristianes la batalla de Lepanto. La creença general fou que era degut el triomf a la sobrenatural intervenció d'aquella que l'Església invoca amb el nom de Verge Poderosa. Per això el Papa Sant Pius V, volent perpetuar el record d'aquell fet decisiu per a la civilització cristiana, establí per al 7 d'octubre, dia del mes en què es guanyà la batalla, una festa dedicada a *Santa Maria de la Victòria*. Dos anys després, el successor de Sant Pius V concretà més el significat litúrgic d'aquesta festa, posant-la en la primera dominica d'octubre i donant-li el nom del *Roser;* però continuà fent-se memòria en el Martirologi romà, el dia 7, de la Verge de la Victòria.

Aquesta festa, instituïda, com hem dit, per Gregori XIII, únicament en les esglésies amb capella o altar del Roser, fou establerta sense restriccions en tots els regnes d'Espanya pel Papa Climent X en l'any 1573; i, després d'una nova victòria sobre els turcs, l'any 1717, estesa a tota l'Església per Climent XI (3).

L'Ofici era de ritu doble major; es resava el general de les festes de la Mare de Déu, amb les segones lliçons especials, que eren d'un sermó de Sant Agustí aplicat al Rosari. En el pontificat de Benet XIII, s'inseriren unes noves lliçons en el segon Nocturn de Matines que conté la història de la devoció de la festa del Rosari, tal com les conservem encara en nostre Breviari. Foren redactades per la Congregació de Ritus, essent promotor de la fe el gran liturgista Lambertini, que després fou Papa amb el nom de Benet XIV. En historiar aquest fet, ell mateix ens diu, en la seva obra *De festis,* que no mancà el seu deure en les tasques de la Congregació.

En el Breviari propi dels frares dominicans "hi havia un magnífic Ofici rimat per a la festa del Sant Rosari", diu Dom Bäumer. Es cosa sabuda que fins els últims segles en els Breviaris dels Ordes mendicants es trobaven belles mostres d'aquests Oficis amb antífones i responsoris ritmats, o com si diguéssim en vers. En el Breviari dominicà de l'any 1834 l'Ofici ritmat fou substituït per un de composició més moderna, però fet seguint bones tradicions litúrgiques.

Un decret de 1887 elevà la festa del Roser a la categoria de doble de segona classe per a tota l'Església. Amb aquest ritu ja feia anys que es celebrava en el bisbat de Barcelona, i potser en algun altre de Catalunya. "I, en testimoni de particular agraïment a la Reina del cel, a fi de promoure son culte entre els sacerdots i els fidels, per tal d'imprimir més al fons de les ànimes els misteris del Sant Rosari, ço és, els misteris de la vida, dels sofriments i de la glòria de Jesús, a fi d'atraure sobre tota l'Església la protecció de la Verge Immaculada, Lleó XIII, el 5 d'agost de 1888, donà al món cristià un nou Ofici propi per a la solemnitat del Sant Rosari. Els himnes esplèndids són extrets del Breviari dominicà del 1834. Llur autor, segons Quetif, fou el Pare domini Tomàs Ricchini, coetani i amic de Benet XIV." Igualment la Missa que, excepte les oracions, era la que el Missal assenyala per a totes les commemoracions de la Verge des de Pentecostès a l'Advent, fou substituïda per una de pròpia del Roser.

Ara farà dos anys, prosseguint la seva reforma litúrgica, Pius X manà traslladar a un dia fixo del mes totes les festes, àdhuc de Nostre Senyor i de la Verge Santíssima, que fins llavors havien estat establertes en una dominica particular. La festa del Roser ara la tenim fixada al dia 7 d'octubre, en el qual Sant Pius V havia instituït la festa en recordança de la victòria de Lepanto, amb facultat per a celebrar en la primera dominica d'octubre la solemnitat externa. Comentant aquesta rúbrica, diu Mons. Piacenza, el qual ha estat secretari de la Comissió de reforma del Breviari: "Es de notar que en aquestes dominiques, on abans hi havia fixa alguna festa, excepte la parroquial i conventual que han d'ésser de dominica, es poden celebrar de la solemnitat externa totes les Misses, si la festa és de ritu doble de primera classe; si és de segona classe només es permet una Missa solemne. D'aquesta llei s'exceptuà, per expressa voluntat del Papa Pius X, la festa del Roser, de la qual, malgrat ésser de segona classe, poden celebrar-se totes les Misses, fora la parroquial i conventual, en la solemnitat externa de la primera dominica d'octubre."

L'Oració del dia expressa tot el significat de la festa del Roser. Demana a Déu que, puix son Fill Unigènit ens ha merescut la salvació eterna per la seva vida, la seva mort i la seva resurrecció, de tal faisó honorem aquests misteris que són el rosari de la Santíssima Verge, que sapiguem imitar les virtuts en ells compreses i assolir ço que ells ens pro-

(1) El més esplèndid monument doctrinal alçat per a mostrar als homes les excellències d'aques a devoció el formen les onze encícliques i els cinc decrets publica's pel gran doctor i apòstol del Sant Rosari, el Papa Lleó XIII. A llur costat hem de posar-hi els escrits del doctor Torras, bisbe de Vich, *El Rosario y su mística filosofía*, les exhortacions de cada any quan s'atansa el mes d'octubre, i especialment *El Rosari, la oració de fe* de l'any 1913 i *L'Etern Rosari*, en el qual explica magníficament les finalitats litúrgiques que s'assoleixen amb la pràctica d'aquesta devoció.

(2) Vegi's *Chapelet* del P. Thurston en el *Dictionnaire de Liturgie* de Dom Cabrol; i també *Meditaciones sobre la Santísima Virgen* del P. Vermeersch, S. J., el qual, referent a les confraries del Roser, cita un dels eruditíssims escrits del P. Esser, O. P., sobre l'origen i desenrotllament del Sant Rosari.

(3) Recordi's que en la nostra terra aquesta festa és anomenada *El Roser de tot el món*, per a distingir-la de la festa de maig que en honor del Roser es celebra en molts pobles.

meten. La Secreta i la Postcommúnio insisteixen en els mateixos conceptes. L'himne de Vespres és un idilli que canta els misteris de goig; el de Matines, o sia de les Vigílies nocturnes, és una elegia que ens fa sentir els misteris de dolor; i el de Laudes, l'hora de la llum, els de glòria. L'himne de segones Vespres resumeix admirablement tots els records de la festa. Les antífones de Matines i de Laudes són textos en sa majoria de l'Evangeli, que ens recorden cadascun dels misteris del Sant Rosari. Els altres textos, o bé ens conviden a cantar el saltiri de la Verge, o bé amb imatges les més gracioses i esplèndides saluden a Maria i proclamen les seves grandeses. I el mateix hem de dir de la Missa. Comença amb el *Gaudeamus*, l'Epístola canta l'eterna predestinació de la Mare de Déu, i l'Evangeli ens conta totes les glòries de la Mare Verge amb la salutació angèlica.

Així l'Església, en la festa del Roser, tradueix en fórmules litúrgiques la devoció popular i universal, "principi i font fecundíssima de la pietat pública més sòlida, més sincera i més durable; després de la Santa Missa, que és l'acte essencial del culte diví, el Rosari de Maria és per excellència l'acte litúrgic popular, l'oració social, que això significa la paraula Litúrgia; i també l'himne patriòtic de la Ciutat de Déu en el món, el cor admirable de totes les criatures intelligents del cel i de la terra, dels àngels i els homes" (4).

JOSEP TARRÉ, Prev.

(4) Illm. Dr. Torras i Bages, *Obres completes*, Pastoral d'entrada, i *L'Etern Rosari*.

PROSES DE MUNTANYA

La nit al Bayer

II

...Amb el cap damunt les flonjors del coixí compto de nit, embadocat i jovial, les estrelles. Tinc la finestra oberta al bell davant d'ulls com una clariana dintre un cel de tenebres. Compto les estrelles com un pastor podria comptar els xais del seu ramat o com el capità d'un estol podria comptar la seva soldadesca en esbargiment.

Per la finestra m'entra a la cambra tota la gençor i la fresca de la nit i la música clara de les petites feïnes del boscatge que ens volta. Sento el plor del gamarús, el miol del mussolet que es desvetlla, el clapit dels cadells i de's grills, totes les veus minúscules que fan la concertina de la nit de pagès, tan amable i tan propícia a les clares i aclaridores meditacions.

Tothom dorm al Bayer. Suara sentia encara sota la meva cambra la veu franca de l'amo i el nyirgoleig contingut d'En *Saurer*, el bon perdiguer, que protestava a mitja veu d'haver de dormir a l'eixida i provava d'esgarrapar els baixos del balconet per si l'amo se'n compadia i li deixava compartir el son amb En Lluïset en les flonjors dels llençols nets de bugada més amables per ell que la solera fresca del terradet.

Ara ha callat tothom, sinó els nocturns veïns amb ales i els musicots de sota terra (cadells i grills de música cançonera i d'una sola corda).

Ni cal esmentar el potejar de's bous a les estables de baix la masoveria ni al xeriqueix dels garrins bo i adormits.

Tothom dorm al Bayer, sinó un home a qui plauen unes estones de revetlla contemplativa de les brodades pàgines del llibre del cel...

Insensiblement van pujant estrelles noves. Surten de darrera les muntanyes que tanquen l'horitzó i cada vegada amb llum més fresca i clara. Pugen soletes o aparellades com amants qui van a passejar la seva ventura d'amor per l'adorable campinya del firmament...

Silenta nit qui te n'entres a la cambra amb el pas sigilós d'una mare qui va a sotjar si dormen els seus fillets, quin bé que em fas al cor, cansat i al seny empiocat pel contracop de bregues i d'idees! Ningú més, sinó Déu, pot enviar-te, tan tranquilla i plàcida, tan serena i callada, tan falaguera i beguina.

Seria talment un pecat greu d'oblit i de menyspreu tancar els ulls als teus encants per la fàcil gormanderia d'una dormida més llarga. Tu em fas més bé que la gojança del més o menys dormir!...

L'endemà seré millor d'haver-te conegut i li deuré a Déu un novell agraïment per una gràcia més que m'haurà fet a la vida...

MN. LLUÍS G. PLA

Mas Bayer (St. Pere d'Ossor), setembre del 1927.

Un Congrés simpàtic i transcendent a Lieja

Les Joventuts Catòliques de Bèlgica s'han congregat a Lieja. És el tercer Congrés que celebren.

Aquest estava consagrat a la restauració de la família catòlica, tema cabdal que es veu posat a l'ordre del dia en bona part de les reunions que organitzen les entitats militants del nostre camp; però a aquest Congrés la seva transcendència no li ve del tema.

La simpatia que s'ha conquistat, la deu als 60.000 (seixanta mil) joves congregants en la històrica ciutat valona, al seu abrandat esperit cristià, a les seves brillants manifestacions de tota mena, que han omplert de goig i admiració i esperances, als nostres bons germans belgues.

I la transcendència del Congrés radica en el fet que damunt la base d'aquestes multituds de joves propagandistes es construirà l'edifici de l'Acció Catòlica belga, fins ara impossible per raons que no són del cas.

A les vespres del Congrés es reuniren els Bisbes i declararen les Joventuts Catòliques belgues l'únic organisme autoritzat per a la dita Acció. I com que la joventut és generosa i no té prejudicis, ha pogut estendre la seva influència en tots els medis socials més distanciats, i fondre en la unitat de la seva aspiració i en el conglomerat dels seus esforços, moltíssims elements catòlics en vaga per falta de relació, o per divergències anecdòtiques.

El moviment catòlico-social provocat pel Congrés monstre de Lieja es distingeix per la franca aproximació a les directrius pontifícies, de tots els catòlics militants de qualsevol camp que siguin, i per la confiança filial — sense reserves de cap mena — amb què s'acosten i arreceren cristianament, pietosament, al si de l'Església.

S.

La pau de les muntanyes

A l'amic dilecte Ll. Torras i Nató

En retornar a la ciutat després d'un llarg sojorn dins la quietud i la pau augusta de les muntanyes, l'ànima s'entristeix com l'ocell presoner que enyora l'alegria dels camps i la remor de la boscúria solitària.

Quan portem dintre la serenitat de les muntanyes i la pau dels camins, la ciutat ens cau al damunt com una llosa de plom.

Els arbres arrenglerats simètricament i les cases altes que donen la sensació que els homes viuen amuntegats dintre de prestatges, torturen l'esperit.

Doneu-me l'alegria de la masia que el sol ha colrat com una garba de blat, amb penjolls de moresc a la finestra i el paller daurat al davant. Esbataneu les finestres de la masia color de mel i al lluny veieu les muntanyes com es retallen graciosament sota el cel blau i com verdegen els camps ubèrrims amarats de llum!

No hi ha res al món que doni tanta alegria com trobar-se al cim d'una muntanya. Quan arribeu al cim, als ulls hi porteu una mica de blavor de cel i al cor un goig inefable com si ja no fóssiu d'aquest món.

Abans d'arribar-hi heu passat per camins tortuosos i anguilejants vorejats de mates de boix i de falgueres. Els arbres s'han mostrat acollidors estenent damunt nostre llurs branques garrides i els ocells han cantat amagats dins el fullatge. Enllà d'enllà veieu onejar les muntanyes i quan el sol rodola cap a la posta es van escalonant i damunt els pics més alts hi ha una mica d'or. En aquella hora apar que les muntanyes llunyes emergeixin sobtadament de la terra. A poc a poc van esdevenint blaves i van perdent llur plasticitat.

El sol, amb la faç vermella i encerclat de boires d'or, es posa al damunt el mantell de porpra i majestuosament desapareix darrera les muntanyes. Llavors els pics més alts esdevenen brolladors de llum. Per on s'ha estimbat el sol hom diria que hi passa una riuada d'or. Els núvols sagnen com si el sol els hagués donat una llançada i lentament esdevenen moradencs. Ça i enllà del cel hi ha petits núvols color de rosa que el vent destria com manyocs de cotó. El cel a poc a poc va esdevenint pàllid i el grill fa vibrar l'única corda de la seva lira aguda i humil.

Si els aires us porten vibracions sonores de campana, en aquella hora que els estels desclouen els ulls perquè les tenebres de la nit no ens facin basarda, el nostre cor creurà que hem abandonat la terra i que ens trobem dalt dels núvols que encara serven una miqueta d'or.

Si quan el sol daurava els camps i les muntanyes vèieu tantes meravelles, també trobeu que la nit té un gran encís. Com us corprèn aquella pau que plana damunt les muntanyes quan la lluna, blanca com una magnòlia, rodola solitària pels camins de l'infinit! Seieu damunt l'herba flonja d'un prat i sentiu la font que plora i somica dins el silenci de la nit! L'aigua clara i cristallina s'escola plàcidament damunt la molsa, color de maragda, i dins el rec tremolen els estels.

No hi ha al món un espectacle més bell que esguardar el cel quan les estrelles brillen damunt el mantell de la nit. Les veieu tan clares i tan transparents que hom diria que refulgeixen prop nostre. Si quan el sol brillava dalt del cel en passar sota la volta olorosa dels fruiterars, allargant la mà abastàveu la fruita sucosa que torçava les branques, ara que esguardeu el cel us sembla també que allargant les mans podreu abastar un enfilall d'estrelles.

A la ciutat únicament es viu de realitats. La majoria de la gent no sap el que fa ni on va. Si us plau sojornar en el món blau de la faula i del somni, heu d'aclucar els ulls i allunyar-vos de totes les coses que us volten.

Quan fa temps que vivim en la ciutat no ens donem compte que en tots els ordres de la vida predomina un materialisme embrutidor i abjecte. A la majoria dels homes els plau únicament viure una vida de sentits. Els que no es resignen a arrossegar les cadenes feixugues de la carn, han de fer grans esforços per a estendre les ales de l'esperit i allunyar-se de les impureses de la vida.

Quan sou avesats a la visió pura de les muntanyes, els homes us fan riure. Sovint us pregunteu si sou vosaltres els que heu perdut la raó o bé si l'han perduda els altres. No podeu concebre que els homes vagin a l'encalç del plaers, com si no portessin un ànima immortal dintre el pit.

Les grans ciutats són plenes de llops que es devoren els uns als altres: No hi ha caritat.

Llegiu els diaris i les declaracions i les notes que publiquen us fan somriure. Al món hi ha més homes desequilibrats del que aparentment sembla. Els que criden més són els que sembla que tinguin raó; i, generalment la tenen els que per prudència callen.

Certament que no podem viure com els anacoretes dins el silenci de les terres desolades i que ens cal conviure amb els homes, enarborant la bandera que simbolitza els nostres ideals; però cal submergir l'esperit dins la pau de les muntanyes per tal que esdevingui transparent com un cristall. Fem créixer la ciutat, però no deixem morir l'esperit. El mal dels nostres temps és que l'home no medita. Si meditès no seria tan material.

Les cases altes i les vies amples no ens han de fer oblidar els estels que tremolen dalt del cel. Hem de saber poetitzar la vida, posant en totes les coses una mica de bellesa. No veieu que si únicament ens captenim de les coses materials, que són moridores i fugisseres, deixem que s'esmortueixi la flama del nostre esperit! Per què hem de caminar amb els

peus enfonsats dins la pols de la terra, si la nostra ànima té ales per a volar lluny de les impureses del món?

El nostre cos mesquí ens vol lligats a les coses de la terra. Per què ens ha de governar el cos que és fang, desoint la veu de l'esperit que és fet de llum?

Estimem la pau de les muntanyes, la soledat dels camins, la serenitat dels camps i el remoreig dolç i suau de les fontanelles! Estimem les flors i els ocells, l'aigua que canta, la llum que enlluerna i la blavor del cel que cobricela els camps i les muntanyes! Estimem totes aquestes coses perquè han sortit de les mans de Déu!

Baldament visquem dins el traït de les grans ciutats, que el nostre esperit sia transparent com l'aigua clara dels rierols!

J. CIVERA I SORMANI

El geni cristià

Totes les llengües literàries del món s'han incorporat els autors clàssics de l'antiguitat. Això fins ha constituït la millor fermança de la maduresa d'una cultura. Així per la llengua i la cultura vernacular.

Quina transcendència té aquesta incorporació? En l'article anterior n'insinuàvem algunes. Cal, però, ponderar-ne sobretot, d'una manera especial, dues: la influència damunt la llengua i la facilitació, per a una major comunitat, de les veritats descobertes del pensament de l'antiguitat.

Tota traducció sotmet la llengua a un exercici de poliment, de flexió, de matisació, d'adaptació per a l'expressivitat, més justa de nous matisos i subtilitats del pensament. Però quan la llengua de la qual es tradueix és la llengua mare, ultra tota aquella sèrie de virtuts, n'importa d'altres de més transcendència, que constitueixen l'exercici laboriós que podríem anomenar de re-creació. Per aquest, la llengua s'infanta de nou, sota l'aspirall de vida que li infon el traductor.

Qui seguirà tot el procés de desenvolupament, totes les metamòrfosis que sofreix una llengua fins a eixir plasmada del si de la llengua mare? El filòleg, després de pacients anàlisis, arribarà a fixar-ne les lleis i assenyalar-ne el geni popular, dut d'una espontaneïtat genial, que les ha marcat, estabilitzat i sancionat. Quin procés més llarg! Tan llarg que encara dura avui i que dura indefinidament mentre la llengua roman viva com l'expressió consentànea d'un esperit nacional.

Doncs veus ací que el traductor de la llengua mare recompon o crea de nou — posant en joc la més rica munió de valors intellectuals, psíquiques i de gust; d'intuïció, percepció i emoció en els moments que en podríem anomenar sagrats de traduir —, el llarg procés d'anys de formació d'una llengua i que el filòleg qui sap si ha emprat anys a reconstruir. D'aquesta manera, no sols es sotmet a una acurada revisió la morfologia: s'enriqueix de nous ressorts d'expressió i matisació, d'exactesa i simplificació, sinó que pot reformar-se d'una manera tal que, subjectada a una metamòrfosi d'infantament, es replasmi una llengua nova.

Per aquests sols motius mereix tota mena d'elogis i d'encoratjaments la Fundació que té cura de tasca tan magna dintre la literatura vernacular, i mereixedors del màxim aplaudiment és la cohort de literats estudiosos que la practiquen amb tanta assiduïtat. Mes no s'acaba tot aquí, sinó que en donar-nos els clàssics en català ens ofereixen, i ens posen a un més assequible abast, tot llur pensament i llur moral: les veritats en què reeixiren i les errors en què caigueren. I aquest altre aspecte de la traducció dels clàssics és d'enorme transcendència tenir-lo en compte i ponderar-ne bé la seva significació.

Potser fóra pueril destacar les veritats d'una banda i les errors de l'altra. Qui no coneix les unes i qui no distingeix o abasta les altres? Mes si no volem truncar la projecció del nostre esperit dintre la història del món i de la cultura i no fer sofrir cap interferència a la nostra tradició millenària, cal posar entre nosaltres i ells, entre els moderns i els antics, vint segles de cristianisme. No perquè sense el cristianisme no sabéssim distingir aquells errors, que constitueixen com a atemptats a la metafísica i a la moral natural, ans perquè sols amb la llum i l'esperit del cristianisme restem immunitzats contra ells d'una manera tal que ens podem pendre el luxe, en traduir-los, de no mutilar-los sinó servir-los o oferir-los sencers i tot. Sols el cristianisme ha pogut acomplir aquesta obra d'immunització moral i intellectual fins en els qui se'n volen aparentar refractaris i tot.

Tot i això, cau en greu mancament intellectual el qui bo i reconeixent el fet i la influència transcendent del cristianisme damunt dels autors antics pagans, i de tota la civilització de l'antiguitat tant de Grècia, com de Roma, ho considera sols una obra de complement, d'evolució i de superació. Car el cristianisme, en succeir al paganisme, representa una obra nova, millor dit, és una *vida nova* que se'ns donà per l'Evangeli.

Amb tot i això, no és lícit d'oposar aquesta nova vida a les veritats d'ordre moral i intellectual que contenia, per a fer-les objecte d'especulacions científiques. Ans interpretar-lo en el sentit que no fou lliurat l'Evangeli per Jesucrist als homes, a la manera d'un sistema doctrinal que tindrien obligació d'apendre per deduir-ne aplicacions morals per a la vida pràctica. Això no vol dir tampoc que no constituís l'armadura d'algunes veritats, noves per a la intelligència humana, i que aviat havien d'ésser l'objecte d'altes especulacions intellectuals. Per aquestes, l'home cristià no sols veu augmentada i eixamplada enormement l'esfera dels seus coneixements, sinó que, projectant-lo més enllà del paganisme, el relliga, a través de les civilitzacions orientals, als mateixos orígens de la humanitat.

La lectura simple del Sermó de la Muntanya estalvia a un hom de cercar la comprensió del caràcter d'aquesta nova vida, tan diferent de la pagana i de la jueva, en múltiples altres indrets de l'Evangeli. Tot el ritualisme i formulisme moral cau abatut per l'explosió de la vida íntima nova que ens porta Jesús. Aquest no sols promulgarà com els antics: *no mataràs,* sinó que sancionarà en llei de pecat àdhuc la còlera oculta contra el germà i el pròxim. No sols refermarà la prohibició de l'adulteri, sinó fins la cobejança desordenada envers la muller aliena. No sols prescriurà l'amor al pròxim, sinó l'amor als enemics i l'oració envers els que persegueixen. Tot això és quelcom tan nou que causa una impressió profunda i una força enorme en els cristians, que els pagans envejaran i que cap persecució no podrà fer trontollar. Per què dintre la civilització romana i hellènica, per on l'Evangeli aviat es propagarà, la vida religiosa i moral no trobarà la iniciació o preparació, encara que precària, en què el judaisme educava els seus fidels.

Tan remarcable i transcendent és el caràcter de vida nova que el cristianisme portà al món que, malgrat les veritats d'aquest, pertinents a la metafísica i moral natural que trobem professades pels filòsofs i moralistes de Grècia i de Roma, tenen una valoració completament diferent entre el's uns i els altres. Heus ací primerament les veritats de l'existència i de la providència de Déu demostrades per l'ordre i la bellesa del món. Data de molt enllà la seva descoberta; de manera que, més que estoiques o socràtiques, aquestes veritats escauria d'anomenar-les humanes. La Bíblia suposa el raonament natural de la sana raó quan diu: *Caeli enarrant gloriam Dei.* Els antics, però, confondran Déu amb el Món, o amb l'ànima del Món, i no sabran percebre la transcendència, l'eternitat i l'omnipotència de la Natura Divina. Quant a la seva omnipresència, els estòics no la distingiran d'un gras panteisme. I per als deixebles de Plató, Déu és un ésser massa alt per estar en contacte amb el món material si no és per mitjà d'intermediari.

La naturalesa de la llei natural, que segons Sant Pau en l'Epístola als Romans constitueix un principi interior de moralitat, tampoc no coincideix amb la *lex naturae* dels estoics. Anomenada *Deorum voluntas* fins quan és rectora de la consciència moral, no es distingeix massa de la mecànica del Món, del *Cosmos,* la qual essent necessària i fatal cau fora de l'òrbita de tota moralitat. Aleshores, quin lloc lògic i legítim queda per a la llibertat humana, que l'Evangeli, la filosofia cristiana, vingué a exalçar? D'aquesta faisó la moralitat dels estoics radicava més en la indiferència davant els mals exteriors del món que no pas a evitar el pecat.

Què direm de la *solidaritat de tots els homes* dels estoics encara? Deien aquests: convé que tot home estimi tot altre home, per tal com tots són de la mateixa natura i ciutadans de la gran Ciutat de l'Univers. Bella idea, profunda i justa, que tot cristià no pot deixar de compartir i professar. Idea vella per als cristians, car les pàgines primeres del Gènesi ens assabenten que tots descendim d'una mateixa parella. Mes per als cristians tots els homes som germans, no sols per davallar de la parella d'Adam i Eva, sinó perquè tots som fills adoptius de Déu, redimits pel nou Adam, Jesucrist. L'universalisme cristià és específicament diferent del cosmopolitisme dels estoics. La solidaritat cristiana és, doncs, abans que tot, sobrenatural; la solidaritat estoica, puramente natural.

Caldrà comparar, finalment, passant per alt altres veritats, les concepcions respectives del *Deure* o dels *Deures* derivats de la Llei evangèlica i de la Llei pagana? Cal reconèixer que els estoics són autors d'una sèrie de belles sentències morals, tan belles que els pagans no havien inventat abans que ells. Mes sense voler insistir sobre els seus greus errors particulars comesos, com la glorificació del suïcidi, es pot afirmar que llur concepció del deure parteix d'un mal d'origen, que és llur monisme fatalista. Tots llurs esforços tendeixen a un suprem objecte i finalitat, l'*apatheia,* ço és, un estat espiritual de pau negativa, que no torbarà cap contingència en llur quietisme inert. Es l'*abstine et sustine.* D'aquesta faisó, llur amor a Déu, llur abandonament a la Providència, que són lluny, infinitament lluny de la tranquilla i joiosa confiança del cristià envers Déu, envers son Pare qui està en el Cel...! Cal proseguir encara més l'anàlisi? Creiem que no.

N'hi ha prou perquè als clàssics traduïts a la nostra llengua sapiguem donar-los el just valor i no ponderar-los amb desmesura ni exagerar-ne la importància. Estelrich, en el segon dels seus articles *Sota l'Arc de Barà,* que portava per subtítol *La fesomia cultural* (1), exhortava així als lectors: "*En el cas concret de la nostra col·lecció de clàssics, no ens acontenta* el luxe d'unes versions acurades, sinó que *les millors i més acurades idees* dels antics *s'incorporin a la sapiència del nostre poble.*" Quines idees han d'incorporar-se-li que no les hi hagi incorporades després de vint segles, renovellades, rebatejades, segellades amb la marca indeleble de la vida nova de l'Evangeli, el Geni cristià?

ANGEL GRAU

(1) *La Veu de Catalunya,* 10 d'agost de 1927.

Espurnes

Ha estat celebrat amb solemnitat el cinquantenari de la fundació de la Universitat Catòlica de Lille. Actuà com Delegat del Papa, l'Arquebisbe de Rennes, Cardenal Charost: més de 15.000 homes formaren la comitiva que escolà fins a la catedral on es cantà un solemne Te-Deum en presència del Nunci Apostòlic i personalitats eclesiàstiques i civils. Hi assistiren delegacions de les Universitats d'Europa i Amèrica.

Es veu que França té interès a voler-se clericalitzar de nou.

* * *

A Munster es donaren exercicis espirituals als soldats: l'orador fou el Pare Richter, que dirigí la paraula cinc vegades al dia. En una de les conferències va pendre la paraula el baró Lebddur, comandant de les forces. L'èxit fou molt consolador i es comprovà una vegada més la dita de l'Apòstol que la pietat és útil a tots i per a tot.

L'home que treballa

Hi ha qui troba el món mal fet. El que el contempla des del balcó del seu egoisme, segurament que trobarà totes les coses mal fetes, però a mida que hom endinsa el seu pensament a examinar les coses de la vida, cada dia ha d'admirar més i més l'obra portentosa de la Creació i l'ordenació de totes les coses del món.

Tots rics! Heu pensat alguna vegada amb aquest enunciat que alguns es fan, com si resolguessin totes les qüestions socials d'un sol cop de ploma, com si vertaderament establissin de cop i volta la felicitat universal?

En primer lloc, en examinar les preocupacions dels homes, cal entendre el que significa el mot ric, aplicat a les persones.

Pot un home tenir molts diners, ésser vertaderament ric quant a la quantitat efectiva de què pot disposar; però, qui sap si altres problemes que els altres no podrem capir mai, el tenen sumit en una condició paupèrrima, en un estat d'ànim que el fa ésser pobre d'esperit, i en mig de l'abundància se sent pobre i abandonat.

En el nostre concepte són més rics aquells que ocupant el lloc pel qual senten i tenen disposició, l'estimen, el desempenyen contents i, guanyant el necessari, es senten feliços.

Sort n'hi ha que Déu ha disposat les coses en l'ordre en què estan disposades, o si no, on aniríem a parar?

Nosaltres, i tothom, ha vist, per exemple, carreters, pagesos, peons, enterramorts, etc. contents d'ésser el que són. Hi ha carreters que el dia que els traguéssiu del carro, i els apartéssiu dels animals que menen, es moririen; hi ha pagesos que apartar-los de la terra, seria per anar a colgar-los a la terra del cementiri; hi ha peons que comprenen que la seva condició és de peó, i es troben bé amb el seu treball; fins els enterramorts sembla que siguin fets o hagin nascut per ser-ho.

Doncs, si no fos així, com caminaria el món! Si tots volguéssim viatjar pels mars, i no hi haguessin fogonaires, qui faria caminar els vaixells? Qui els menaria cap a la direcció desitjada?

Tots som necessaris en aquest món. Paletes, fusters, pagesos, minaires, peons, manyans i tothom que treballa.

Però ara ens cal preguntar una cosa. Els homes d'estudi, també mereixen el dictat treballadors?

Hi ha encara qui creu que anar a un despatx, a una oficina, a un labortaori científic, no és anar a treballar. Encara hi ha qui creu que solament són obrers els que manegen una aixada, un picot, una pala o una gaveta, o un ribot, i tenen com a *senyors* aquells que concorren a les oficines.

Aquest concepte erroni que tenen molts, cal que desaparegui! Home que treballa ho és tot aquell que contribueix a fer que la màquina social camini i vagi fent camí de progrés. Els paletes no alçarien els palaus ni els grans edificis, ni les catedrals, ni cap de les obres monumentals que veiem sovint, si no tracessin primer els plans els arquitectes i els enginyers; sense la direcció del capità, els vaixells no anirien a port segur; si no fossin els coneixements tècnics dels pilots, els avions no volarien més amunt de terra; si la ciència no hi digués la seva des del laboratori, les màquines del ferrocarril no caminarien més enllà de les estacions d'origen; sense la investigació dels savis no tindríem coneixement de les variacions atmosfèriques; en fi, sense el concurs dels treballadors de laboratori i oficines, el món no caminaria, i semblaria un carro encallat sense que ningú el pogués alçar.

Per nosaltres, fins un venedor de diaris el considerem un treballador, i un treballador necessari, car som molts els que ens en servim. Per nosaltres tot aquell qui és útil a la societat, i es mou en sentit d'atenció als consemblants, sigui quin sigui el lloc i ocupació que tingui, el considerarem sempre un treballador.

Cal, doncs, que estimem els treballadors de tots estaments. L'home que treballa mereix i ha de merèixer el respecte dels altres, però aquest respecte, aquesta estimació el mateix ha de sentir-se pel que maneja el mall a l'enclusa, com el que mou la ploma en el seu laboratori, o el bisturí, o gasta la seva substància gris en fórmules perquè la humanitat pugui comptar amb nous invents que facin aquesta vida més humana i confortable.

Nosaltres volem respecte pels senyors que treballen, i pels que no són senyors i treballen també. Nosaltres ens llevarem el capell amb tot respecte davant d'un metge i davant d'un escombriaire. Es a dir, veiem en l'home un collaborador necessari en el camí de la vida. Es necessiten farmacèutics i paletes, enginyers i carrilaires, militars i pagesos.

Sentirem, sí, el major menyspreu per aquells que, mentre els germans treballen, resten immòbils, i encara malgasten el patrimoni que res no els ha costat; que es passen els dies sense produir, no solament treball corporal, manejant alguna eina, sinó que es passen els dies sense tenir una idea, un gest ni un mot que els faci dignes de!s que entenen que la humanitat és un conglomerat de germans que uns es necessiten als altres i es completen. Nosaltres sentim el màxim menyspreu pels paràsits que viuen sense una concepció noble, sense un pensament ni una acció per als altres.

Ara, quant als que treballen, siguin els qui siguin i d'on siguin, han de merèixer el nostre respecte, car les coses Déu les ha ordenades de tal manera que estan molt ben fetes i disposades, de manera que sort en tenim que hagi clavegaires, escombriaires i enterramorts.

Quan passin pel costat nostre aquests obrers, pensem sempre que són mereixedors del més alt respecte, i que ells compleixen un fi en la vida que és el de servir els germans en les formes de treball que ells posen en acció.

LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

Els que s'aparten de les tenebres

Els sectaris han anunciat mantes vegades l'esfondrament de l'Església. Podríem esmentar el nom de molts d'ells que han posat de manifest l'odi que porten dintre el cor.

Quan Luter va provocar una escissió en la família cristiana, els seus partidaris varen anunciar que serien vençuts els que es mantenien addictes al Papa. Passen anys i aquells sectaris, malgrat esgrimir constantment contra els catòlics les armes més innobles, no poden evitar que cada dia siguin més nombrosos els que obren els ulls a la llum de la veritat.

En poc temps hi ha hagut tres conversions importants.

L'autor dramàtic polonès Estanislau Przybyszewky, que gaudeix d'un gran prestigi en el món de les lletres i que havia escrit dues obres francament antireligioses, acaba de convertir-se al catolicisme.

El rector de la Universitat de Roma, Jordi del Vecchio, que era jueu, abjurà els seus passats errors en una església de la ciutat immortal. La seva conversió ha estat molt comentada.

L'esposa del ministre d'Anglaterra prior de la Santa Seu, ha estat batejada i confirmada per Monsenyor Maglioni. El Sant Pare li administrà la primera Comunió.

Si esbrinéssim la vida d'aquests conversos, com la dels que s'han convertit anteriorment, veuríem que no s'han convertit al catolicisme per seguir un camí més ample, sinó per a cercar el camí de la perfecció.

Aquest fet significatiu hauria d'obrir els ulls dels que encara romanen dintre les sectes que combaten el catolicisme.

Que ens diguin els protestants quins són els homes purs i bons que es mantenen fidels dins la cleda de l'Església i que s'han passat al protestantisme.

No podran esmentar ni un sol nom. Els que abandonen l'Església Catòlica, que és la dipositària de les veritats eternes, és que volen seguir camins més amples per tal de poder satisfer lliurement les seves cobejances. No s'ha donat mai el cas que un home pur i auster s'hagi penedit a l'hora de la mort d'haver reconegut l'autoritat de l'Església. En canvi trobarem molts protestants que en aquella hora suprema reconeixien que seguien mals viaranys.

Els Sants són els que s'han mantigut més addictes a l'Església. Quan convivien amb els homes en aquesta vall de dolors i de llàgrimes, més d'una vegada varen realitzar prodigis que humanament no poden explicar-se perquè són d'ordre sobrenatural. Aquests prodigis posaven ben bé de manifest que eren agradables als ulls de Déu i que amb la seva intercessió feien coses meravelloses.

Com és possible que aquells homes purs i íntegres que obraven miracles invocant el nom de Déu, respectessin l'autoritat del Papa i de l'Església, si el catolicisme no fos la veritable devoció?

Heu vist mai que un home bo combati les virtuts dogmàtiques?

Certament que en algunes èpoques han sorgit homes que s'han atrevit a *reformar* l'Església, però no s'han distingit pas per llur santedat. Tothom sap que Luter tenia un caràcter intemperant i que observava una vida no gaire edificant.

Quan Enric VIII, Rei d'Anglaterra, refutà el llibre de Luter *De Captivitate Babilonica,* li va escriure anomenant-lo boig, sacrileg, insensat i el comparà als porcs i als ases.

En adonar-se Luter que no podia comptar amb Erasme, que com és sabut era un dels savis més grans de la seva època, l'atacà amb tanta virulència que aquest exclamà: "En la meva vellesa em veig obligat a lluitar amb una bèstia o amb un furiós porc senglar." Ja veieu el concepte que Luter mereixia a Erasme. Per culpa d'ell molts homes sofriren persecucions i es veieren obligats a traspassar la frontera.

Luter en certa ocasió digué que el Papa era un gos rabiós, que tothom havia d'armar-se contra d'ell sense esperar l'ordre dels magistrats i que en aquest punt únicament es podia tenir penediment per no haver-li traspassat el pit amb una espasa; i que tots aquells que el seguien, havien d'ésser perseguits com els soldats d'un capità de bandolers, baldament fossin reis o emperadors. Aquestes paraules posen de manifest la intolerància d'aquell sectari.

Qui no coneix també la intolerància de Calví? En els escrits d'aquest reformador s'hi troben paraules grolleres contra els seus adversaris.

Heu llegit mai algun escrit d'un Sant que maltracti i ultratgi als que són fora de la comunitat cristiana?

Poseu a una banda els homes que ha produït el protestantisme i a una altra els del catolicisme, i veureu quin paper més trist faran els protestants.

Ells perden els homes millors i nosaltres els donem els més dolents. Dels nostres homes no en poden treure cap profit, en canvi alguns conversos s'incorporen a la nostra cultura i treballen conjuntament amb nosaltres.

Encara que les sectes no reconeguin que la veritable religió és la catòlica, els seus homes que porten més llum a dintre fugiran de les tenebres i penetraran al regne de la llum.

De la nostra cleda eixiran únicament els que tot i sabent on es troba la veritat se'n van amb l'enemic per a poder justificar els seus actes, contraris a la moral cristiana.

JOAN BELLPUIG

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

El que passa

ESPANYA ENDINS

El nombre d'assembleistes ha hagut d'augmentar-se fins a quatre cents. L'Assemblea Nacional Consultiva i Deliberativa és una cosa molt seriosa. N'ha fugit Sànchez Guerra. N'ha fugit Romanones. En fugen molts d'altres, polítics i impolítics i apolítics.

Però n'hi volen entrar molts més dels que en fugen.

De l'Assemblea diuen que en sortirà un Ministeri tot nou que obrirà el camí de la normalitat política.

Això de la normalitat política ningú no sap què és, però tothom en parla.

És una incògnita.

Qui la desxifrarà?

Mentrestant bo és que es vagin repatriant tropes del Marroc i rebaixant despeses de guerra, que són coses positives. Són dos fets necessàriament correlatius.

Referent als negocis d'Africa, l'únic punt que està quelcom fosc és Tànger. Els nostres amics i aliats d'enllà del Pireneu no acaben de desempallegar-se dels colonistes, que tant de mal han fet allí i aquí.

En Primo de Rivera ha continuat amb molt bona estrella els seus viatges de propaganda per terres del Nord, les excellències de les quals ha cantat eloqüentment en tots els àpats celebrats. I té raó En Primo de Rivera. L'ex-regne de Navarra, el Senyoriu de Biscaia, Guipúzcoa, Alava, Santander, el mateix principat d'Astúries, són regions típiques, característiques, excellents, exemplars, que honoren a tota l'Església. Espanya no en té de millors. *Quare causa?* Per la seva profunda religiositat. Per la seva ferma fidelitat a les venerables tradicions llurs. Per la seva honorabilitat pairal. Pel seu amor al treball i a l'estalvi.

Però En Primo de Rivera en coneix d'altres de regions semblants i també n'ha lloat d'altres.

El dia en què la política nova es pugui harmonitzar amb les tradicions velles, quin tomb tan magnífic donarien les coses a 'Espanya!

ESPANYA ENFORA

L'Assemblea de la Societat de Nacions (cal parlar-ne encara), ha posat fi digne a les seves tasques votant, unànime, la proposició franco-germànica-holandesa, sobre la seguretat i el desarmament per a mantenir i assegurar la pau.

El ja famós discurs d'Hindenburg proclamant la innocència d'Alemanya en la gestació de la Gran Guerra (que fou obra de tots), ni els telegrames de felicitació creuats entre l'ex-Kaiser i Hindenburg, ni els espetecs de la premsa nacionalista dels aliats, han pogut fer fracassar l'Assemblea ginebrina. La set i fam de pau pot més ja que els nacionalismes esbojarrats i els patrioterismes histèrics.

Fins els soviets russos se n'han adonat d'aquest corrent pacifista universal i tornen a buscar la pau i amistat d'Anglaterra, i multipliquen els oferiments de pau a França, i posen sordina a les seves cridaneres campanyes comunistes.

Anglaterra es manté seriosa i digna davant la nova tàctica soviètica; però, França, no tant. Coqueteja. Escolta els Soviets, se li fa aigua el cor quan li parlen de pagar-li aquells empréstits que França féu a Rússia per a preparar-la militarment a la "guerra fatal", no gosa a exigir dels Soviets la correcció i la lleialtat diplomàtica més elemental entre nacions civilitzades (tal volta perquè sap que Rússia, ara, no ho és)...

Aquesta dèbil política francesa mena França a l'abisme demagògic. El bolxevisme va estenent-se per la veïna nació que fa feredat. A pretext de qualsevol cosa els comunistes es manifesten sorollosament i bàrbarament. Cal recordar el saqueig de tendes l'altre dia a París amb el pretext de l'execució dels dos famosos comunistes italians Sacco i Vanzetti, i ara mateix i per la mateixa causa, ço que han fet i estan fent contra uns hostes als quals la França deu l'existència... Els atemptats comesos en les línies de ferro de la part de Niça per tal de provocar descarrilaments mortífers en els convois que duen a Itàlia als legionaris ianquis, demostren fins a quin extrem de ferocitat pot arribar l'home suggestionat per les propagandes soviètiques. Si França no es decideix a rompre del tot amb els Soviets i el sovietisme, el seu esdevenidor serà fatalment catastròfic. Aqueixa política contemporitzadora quan es tracta dels principis bàsics socials no té cap més solució que una: la revolució social. França ja no es recorda de la *Commune* de París...

Altrament la república dels Soviets va evolucionant cap al sistema capitalista en la vida econòmica i cap al règim burgès en la vida política. Les teories comunistes sobre la indústria i la propietat resten cada dia més llunyanes.

Ara acaba de pactar un *modus vivendi* amb l'Església dita Ortodoxa. El pacte fonamental entre el Metropolità Sergio i el cap dels Soviets és el següent: L'Església russa s'adhereix a l'Estat soviètic, comprometent-se a reprimir les propagandes antisoviètiques i a procurar que els seus membres s'hi adhereixin també. En canvi l'Estat soviètic donarà un Estatut legal a l'Església Ortodoxa, considerant-la com Església nacional i permetrà la reconstitució del Sant Sínode i el seu normal funcionament.

I si bé per un cantó reprimeix amb crueltat neroniana tot indici de protesta, per altra banda va deixant a recó els exclusivismes polítics i administratius que feien del Sovietisme un tancat hermètic i misteriosament terrorífic.

J.

AVÍS

Fem avinent als col·laboradors espontanis que no publicarem cap article que no vagi signat. Els que vulguin que conservem el pseudònim, cal que ens facin conèixer llur nom. Als col·laboradors no seglars, els preguem que abans de trametre'ns els articles, que tant honoren aquestes planes, demanin el corresponent permís per a publicar-los.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Noticiari

Espanya

La festa major de Barcelona s'ha celebrat amb més entusiasme religiós que altres anys, alabat sia Déu.

La Verge de la Mercè, Patrona de Barcelona, va veure plena de fidels la seva formosa basílica dia i nit. Els cultes foren sumptuosos com sempre, i la processó del Rosari Monumental, llarga i devota com mai.

Ara bé; els catòlics barcelonins haurien de pendre amb braó el convertir en verament monumental el Rosari de la Mercè. La gent que ha vist el del Pilar de Saragossa i les persones de gust no s'acaben de convèncer de la monumentalitat del nostre Rosari. La Verge de la Mercè, i àdhuc el bon nom de Barcelona, mereixen molt més.

—Ha estat nomenat Subdirector d'Acció Social Agrària don Andreu Garrido Buesso.

—Amb el títol i caràcter de Geografia social de Previsió ha iniciat l'Ateneu instructiu de Sant Joan Despí explicacions complementàries a càrrec del President honorari senyor Maluquer, en relació amb el professor de l'Ateneu senyor Delgado i amb el Laboratori popular de Previsió. Han dedicat atenció, en primer terme, a la Geografia d'Espanya i Bèlgica, addicionades amb projeccions de barriades, pobles i ciutats de construcció social de Previsió, a Madrid i Brusselles, Barcelona i Anvers, Bilbao i Mons, León i Laeken, etc., amb les seves ensenyances comparatives. La preparació de les fotografies de la Bèlgica de Previsió popular motivà un viatge especial del Laboratori esmentat, amb ocasió del Curs d'Assegurança Obrera de Reus. Comprèn el programa la finalitat d'anar dibuixant al detall el mapa de la Previsió d'Espanya, segons resultà projectat en els seus contorns generals, amb les representacions gràfiques al peu, del Govern i del President de l'Institut Nacional. El president de l'Ateneu senyor Bonich ha assenyalat, amb complaença, la compenetració de l'auditori escolar amb aquest avanç cultural.

—El president de la Cambra de la Propietat Urbana de Madrid, de tornada del Congrés Internacional de la Propietat edificada que acaba de celebrar-se a La Haia, ha visitat el ministre del Treball, per a donar-li compte de la forma en què s'ha desenrotllat, molt satisfactòriament per cert, l'esmentada Assemblea.

A l'esmentat Congrés, en el qual estigueren representades 32 nacions, es discutí la situació jurídica en la qual es troba el dret de propietat al mateix temps que les formes adequades de defensar-lo, recopilant-se les dades en dos grans quadros sinòptics que el senyor de la Peña ha lliurat al ministre, així com també les sis conclusions acordades.

El Congrés es dividí en dues seccions, de les quals foren nomenats presidents, per aclamació, de la primera, el doctor Humar, representant d'Alemanya, i de la segona, el senyor de la Peña, d'Espanya.

—Com que les illes Canàries han estat divididas en dues "províncies", resulta ara que en comptes de les famoses 49 "províncies espanyoles" de la geografia política vigent fins avui dia, n'hi ha 50. Tira peixet!

—S'ha concedit a l'Escola Nacional de Puericultura la facultat d'expendre títols oficials següents: Metge puericultor, Mestre puericultor, Visitadores de petits, mainaderes titulars. Aquests títols tan llampants seran tinguts en compte per a la provisió de places consemblants.

—Han estat aprovats els Estatuts per què es regirà la Confederació de Caixes d'Estalvi Benèfiques que acaba de constituir-se a Madrid.

—La Junta Parroquial de la Seu d'Urgell ha tingut el gran encert d'elegir el Balneari de Sant Vicents per a la pràctica d'Exercicis Espirituals que es celebraran des del 17 al 23 del proper octubre.

Un clima suau i constant, un aire oxigenat, un deliciós paisatge, ran les altíssimes muntanyes que l'envolten com l'alterós Cadí, muntanyes d'Arança i la Llosa, fan de Sant Vicents un lloc ideal per a passar-hi la temporada autumnal.

Llocs d'inscripció: Casal de l'exercitant, Canuda, 4; ferreteria de don Josep Pal, Portal de l'Angel, 14, a Barcelona; i a més en les cases parroquials de Puigcerdà i de Seu d'Urgell i en el mateix Balneari fins el 14 d'octubre. S'adverteix que no podran ésser admesos els que no presentin la deguda tarja d'admissió.

Estranger

El Congrés Internacional de l'Organització Científica del Treball, que acaba de tenir lloc a Roma, ha deixat molt satisfets als nostres congressistes, que es coneix que hi feren un bon paper. Més val així. Per les noves rebudes sabem que hi hagué massa nombre de proposicions, que no es pogueren discutir bé, que no es pogueren presentar totes, etc.

Però, com a indici i preparació per al pròxim C. I. O. C T., el d'aquest any diuen que ha anat molt bé.

—Els Soviets russos han emprès una campanya d'economies que deixarà al carrer un gran nombre de funcionaris. La crisi econòmica del govern rus és de les que formen època.

—El govern australià ha obert de nou les portes als immigrants alemanys que les tenien virtualment tancades. Les lamentables conseqüències de la Gran Guerra van desapareixent en moltes nacions, afortunadament.

—El moviment feminista ha envaït les terres de Síria i ha tret les dones de polleguera. Menys mal que per ara s'acontenten amb demanar que els deixin destapar la cara. Però no tardaran a exigir la llibertat per a destapar-se del tot, com les feministes de més ençà.

—A Anglaterra la indústria de la filatura, que és la primera del món en la seva classe, ha tingut de rebaixar dues hores diàries la jornada de treball. Aquest fet tindrà sensibles derivacions en altres indústries similars.

—La Unió General d'Obrers de Transports, de Rugby, s'ha negat a certes unions i amalgames tendents a produir vagues de tan tristos records com la general de l'any passat a Anglaterra. Encara tenen seny els obrers anglesos.

Exigiu l'adjunta marca registrada

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'exits continus.

De venda: en totes les farmàcies i centres d'específics.

LA BIBLIA

DE

MONTSERRAT

Aquesta traducció dels textos originals de la Biblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 planes en gran format. Únicament es ven per subscripció a tota la sèrie de volums. El preu de cada volum relligat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.
Mig any, 15 ptes.
Número solt, 2'50 petes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID / DIRECTE } Espanya-Nova York
9 Expedicions a l'any.

RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
16 Expedicions a l'any

EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
14 Expedicions a l'any.

LINEA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans
14 Expedicions a l'any.

" Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 Expedicions a l'any.

" Mediterrani a Fernando Póo
12 Expedicions a l'any.

" a Filipines
3 Expedicions a l'any.

Servei tipus Gran Hotel-T. S. F.-Radiotelefonia - Orquestra - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

Ganivets, navalles, estisores i tota mena d'articles de tocador

Taller d'esmolar navalles i altres eines de tall

PLAÇA DEL PI, 3 (Davant l'Església)

FRANQUEO CONCERTADO

ATLANTIS A. G.—Provença, 187.